

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

ALBERT BERTRAN

►► Una parella davant d'una porta d'una vivenda, dimecres a Barcelona.

Una generació de vigilants

El timbre. Era mitja tarda, cap a les 17.30 hores, i el ding-dong a aquella hora és molest. Per l'espill, es veia un jove encorbatat i, ja oberta la porta, una identificació oficial de l'empresa de mòbils que representava i una carpeta amb un munt d'ofertes. Fins aquí normalitat absoluta. Tardes d'hivern a Barcelona. El més estrany és que, just darrere d'ell, hi havia una noia mig amagada. «És la meva nòvia», balbucejava el noi sense donar més importància a la presència de la noia. ¿Perdona? «M'acompanya».

La trobada amb el comercial, més nòvia, va succeir a principis d'hivern. Un fet aïllat.

La setmana passada, un altre noi representant una altra companyia, aquesta vegada d'electricitat, també va tocar el timbre a mitja tarda. L'acompanyava la nòvia i ni l'un ni l'altre eren els mateixos. «Només m'acompanya», explicava com l'altre noi, i la dona no obria la boca.

La pràctica d'anar amb la nòvia, o la nòvia amb el nòvio, és habitual entre els conductors d'autobús de la ciutat de Mèxic, però a Barcelona és nova.

Al Districte Federal, els conductors de *pesero*, així és com anomenen

el bus, tenen gairebé tots dos trets comuns: una fèrria convicció que el volant els converteixen **Fernando Alonso** i, al seu costat, un cubell de pintura de cap per avall, on s'acomoda vigilant la seva noia.

Les noies són valentes perquè el bus es mou d'un cantó a l'altre, accelera i frena; els passatgers viuen el trajecte com una muntanya russa i, en canvi, elles es mantenen fermes en la seva posició: esquena dreta i ni es despintinen ni s'espanten.

**Un comercial
truca al timbre.
L'acompanya la nòvia.
¿Qui vigila a qui?**

A Barcelona, les nòvies que acompanyen els comercials pugen escales, i això és un altre mèrit. Pregunto aquí i allà, si la situació es repeteix als barris de Barcelona o si és pròpia del surrealisme màgic del centre de la ciutat. Al Poble-sec també passa. Als edificis amb porter se'n perd el rastre.

El mateix dia que l'últim comercial va aparèixer amb la nòvia, vaig veure en una estació un anunci

d'una campanya advertint del perill del control –i vigilància– que suposen les noves tecnologies mal utilitzades.

El Whatsapp indica l'última hora en què t'has connectat; en els *smartphones* hi ha un programa que mostra on has estat i que permet seguir, com un GPS, els passos dels usuaris, i Facebook té un mapa que s'activa sol i explica a quina ciutat estàs si et connectes des d'un ordinador local.

La vigilància tecnològica és tan real com la noia asseguda al costat del conductor en un *pesero*.

Ahir, als Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, una noia feia una trucada a través d'un mòbil dels que fa només cinc anys eren els més comuns i que, avui dia, semblen objectes de la prehistòria.

Li vaig preguntar si era una opció personal no tenir un *smartphone*. Em va explicar que el seu *smartphone* s'havia espatllat i que no tenia diners per comprar-ne un altre. Però, i en el però hi havia la reflexió, ara se sentia més «lliure». ¿Menys vigilada? «Més lliure, molt més relaxada», deia. «De moment, aguanto, però tinc molta pressió. Els meus amics em demanen que torni a l'*smartphone*. Al final, me'n compraran un», deia.

La noia aclaria que és un mite això que surt car no estar connectat. Les seves factures de telèfon són d'uns 20 euros al mes. «I truco molt», assegurava.

Es diu **Maite** i se sorprenia perquè aquesta cronista hagi viscut més anys sense mòbil que amb ell. ≡

 cgaya@elperiodico.com